

KRISTOFFER

Der levede engang en frygtelig stærk kæmpe ved navn Christophoros på dansk plejer vi at kalde ham Kristoffer. Da han nu var så stærk, som han var, så bestemte han sig til, at han kun ville arbejde for verdens mægtigste herre. Han opsøgte derfor den største konge, han kunne finde, og kom i tjeneste hos ham.

En dag, da der blev fortalt historier hos kongen, så han, at den mægtige konge gjorde nogle mærkelige tegn i luften med fingrene og nævnte Djævelens navn og Kristoffer spurgte kongen hvorfor. "Fordi jeg frygter den onde djævel," svarede kongen.

Straks sagde Kristoffer sin stilling op og drog ud for at finde djævelen, som var en endnu mægtigere herre end kongen. Han fandt ham midt i en stor flok krigere, og Kristoffer gik i hans tjeneste og fulgte ham, hvor han drog omkring og lavede spektakler.

Men så skete en dag efter nogen tid, at Kristoffer så djævelen vige uden om et kors, der var sat i jorden, og så var hans nysgerrighed atter vakt: "Hvorfor viger du uden om sådant et kors?" spurgte han djævelen.

Og den onde svarede, at den mand, som det kors pegede på, han var umulig at have med at gøre. Kristoffer fandt hurtigt ud af, at djævelen var bange for og var magtesløs overfor korsets Herre, så han forlod djævelen og gav sig til at lede efter sin nye Herre. Langt om længe fandt han en munk, der kunne give ham besked - både om Kristus, og om, hvad denne Herre forventede af sine tjenere.

"Han kræver bøn og faste" sagde munken. Men bøn og faste var nu ikke lige netop Kristoffers form for arbejde, og munken anviste ham så en anden udvej: "Du kan også tjene Kristus ved at tjene mennesker" sagde han. "Der er et stykke herfra en flod, som er vanskelig at komme over. Men du er jo en stærk kæmpe, som bare kan bære de vejfarende over. Slå dig ned ved den flod som en slags færgemand!" Det gør Kristoffer, og han passer sit arbejde både godt og trofast-alle bærer han sikkert over, både store og små og rige og fattige.

En nat, da han ligger og hviler sig, hører han en kalde på sig. Han går ud og ser sig omkring, men finder ikke noget. Det gentager sig anden gang - og tredje - men tredje gang står der et lille barn ved floden. "Vil du bære mig over?" spørger barnet. Rask griber Kristoffer den lille dreng og går ud i floden med ham- men så mærker han pludselig, hvordan barnet bliver tungere og tungere for ham at bære. Drengen tynger ham dybere og dybere ned i de strømmende vandmasser. Kristoffer kan for første gang ikke bære sin byrde - han må helt ned under vandet på grund af det lille barns vægt.

Forundret og bange redder han sig i land, og da siger drengen til ham: "Du skal ikke være bange. Du har båret på dine skuldre den, der har skabt alverden. Se, jeg er Kristus, den Herre som du tjener. Og for at du skulle kende mig rigtigt, kom jeg og gav dig min dåb i floden her."